

Arrest

nr. 336 332 van 20 november 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. SUKENNIK
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 23 juni 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 22 mei 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA .

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De feiten die de aanvraag voorafgaan waarop de bestreden beslissing een antwoord biedt, worden door de verwerende partij in haar nota opgelijst als volgt:

“Verzoeker, van Congolese nationaliteit, werd op 12.05.2005 onbeperkt verblijf toegestaan, conform de artikelen 9 en 13 van de Vreemdelingenwet.

Hij werd meerder malen veroordeeld en van zijn vrijheid beroofd n.a.v. poging tot oplichting, diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, slagen en verwondingen, opzettelijke slagen met ziekte of arbeids-ongeschiktheid tot gevolg, als dader of mededader.

Verzoeker werd op 04.11.2019 van ambtswege geschrapt uit het vreemdelingenregister.

Hij werd op 10.12.2021 onder aanhoudingsmandaat geplaatst voor feiten gepleegd tussen 01.07.2021 en 10.12.2021, in het kader van aanzetten tot prostitutie van een meerderjarige persoon, exploitatie van andermans prostitutie, onwettig bezit van verdovende middelen. Hij werd diezelfde dag van zijn vrijheid beroofd in de gevangenis van Aarlen.

Verzoeker diende op 13.03.2024 een aanvraag in om terug in zijn administratieve toestand geplaatst te worden, hetgeen op 21.06.2024 door het Bestuur geweigerd werd.

Verzoeker werd op 28.10.2024 voorlopig in vrijheid gesteld."

1.2. Verzoeker diende op 25 november 2024 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de EU, dit in functie van zijn minderjarige Belgische zoon.

1.3. Op 22 mei 2025 trof de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt luidt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.11.2024 werd ingediend door:

Naam: [E.B.]

Voorna(a)m(en): [C.]

Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

Geboortedatum: [...]1959

Geboorteplaats: Kinshasa

[...]

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene deed een aanvraag tot verblijf in functie van zijn minderjarige Belgische zoon, [E.B.M.G.] [...] in toepassing van art. 40ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

In bovenvermeld wetsartikel is het volgende opgenomen:

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in §1: 3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon heden niet op hetzelfde adres woonachtig zijn. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn minderjarig Belgisch kind komt begeleiden of vervoegen en de daadwerkelijke zorg over het kind draagt.

Ter staving van de aanvraag werden de volgende documenten voorgelegd:

-Belgische geboorteakte van het kind met vermelding van betrokkene als vader

-Foto van betrokkene met zijn (grote) zoon en de kleinkinderen (vermoedelijk), volgens de beschrijving zijn het kersfoto's + nog een aantal foto's waar mijnheer alleen op staat allen genomen bij die ene gelegenheid

-Brief gericht aan betrokkene op zijn nieuw adres, van FONS betreffende de kinderbijslag voor 3 kinderen (2 anderen zijn ouder dan de referent nl. [J.E.I.] en [M.B.E.I.]. Er staat in dat tot op datum van registratie van mijnheer op zijn nieuw adres de kinderbijslag werd uitbetaald aan de moeder van de kinderen. Door de verandering in de gezinssituatie, is hij nu samen begunstigde van het groeipakket (feitelijke scheiding). Het groeipakket zal, behoudens een ander rekeningnummer wordt doorgegeven, verder worden overgemaakt op het vertrouwde.

-Verklaring in handschrift (moeilijk leesbaar) dd. 26.12.2024, in naam van [E.N.G.], maar wel in het Frans + ondertekend door de jonge man

Op basis van wat voorligt kan er toe besloten worden dat mijnheer de ouderlijke macht heeft, hij wordt immers vermeld op de geboorteakte van het kind, die naar Belgisch recht werd opgesteld. Wat betreft het recht op bewaring en de daadwerkelijke zorg is het al veel moeilijker om dit op basis van de voorgelegde documenten te kunnen vaststellen. Gezien de brief van de kinderbijslag zou kunnen aangenomen worden dat mijnheer het recht van bewaring heeft. 'Fons' blijkt dit te veronderstellen, gezien ze hem berichtten over die kinderbijslag en hem zien als mede begunstigde. Echter wat betreft de daadwerkelijke zorg kan er eigenlijk niet worden vastgesteld dat mijnheer daarin enige rol speelt. Hij was in het verleden ook ingeschreven in België en genoot verblijf. Hij werd echter van ambtswege afgevoerd op 4.11.2019. Dit wil zeggen dat hij niet meer aan te treffen was op zijn adres. Pas in maart 2024 kwam hij terug boven water en vroeg hij de herinschrijving aan. Hij bekam de herinschrijving niet omdat hij niet kan aantonen dat hij niet langer dan de toegestane termijn het land had verlaten. Meer zelfs, het enige wat hij voorlegde waren de verklaringen op

eer door zijn kinderen die verklaarden dat sinds mijnheer geen adres meer had, hij afwisselend bij 1 van hen had verbleven. Het gesolliciteerd karakter van deze verklaringen kon niet worden uitgesloten gezien geen enkel verifieerbaar objectief bewijsstuk werd toegevoegd om deze beweringen te staven. Geen enkel medisch attest dat er van kan getuigen dat mijnheer enige zorg heeft genoten in die periode, geen enkel bewijs dat hij in persoon ergens bankverrichtingen had gedaan, geen enkel bewijs dat hij belastingen had betaald of een boete (wegens wat dan ook), geen enkel bewijs dat hij bijstand heeft genoten van enige Belgische instantie, geen enkel bewijs dat hij in het verenigingsleven actief is geweest, geen enkel bewijs dat hij tewerkgesteld was of enige opleiding heeft gevolgd, enz. Het is dan ook redelijk te stellen dat mijnheer jarenlang niet woonachtig was in België.

Betreffende enig contact voorafgaandelijk aan de aanvraag tot gezinshereniging, enige andere manier waarop mijnheer al die jaren (ook tegenover de andere kinderen) zijn vaderschap gestalte heeft gegeven en/of financieel heeft bijgedragen aan het levensonderhoud van de kinderen, alsook enige zorgtaken die mijnheer heden zou opnemen werd helemaal niets voorgelegd, uitgezonderd de verklaring op eer door de jongere. Wat betreft de verklaring op eer dient opgemerkt te worden dat het gesolliciteerd karakter van de verklaring niet kan worden uitgesloten. Of de jonge man zelf daadwerkelijk op papier gezet heeft wat hij heeft ondertekend is nog maar de vraag. De manier waarop doet vermoeden van niet. Dat de jonge man goed Frans spreekt, willen we best aannemen, ook dat dat de voertaal is tegenover zijn vader. Echter dat hij spontaan een verklaring in het Frans zou afleggen in dergelijke bewoordingen, terwijl hij sinds 2014 in achtereenvolgens in Ninove en Geraardsbergen heeft gewoond is niet geloofwaardig.

De jongere was 17 jaar op het moment van de aanvraag en heeft het sinds jaren zonder vader moeten stellen. Er kan niet gesteld worden dat er factoren aanwezig zijn, die maken dat de relatie tussen de ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om een de facto gezinsband te creëren. Er is geen sprake van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden om te kunnen vaststellen dat er een familie- of gezinsleven is (Arrest 276.347 van 23 augustus 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Dat er door de globalisering andere gezinsvormen ontstaan of mensen op een andere manier gestalte geven aan hun gezinsleven, is uiteraard mogelijk en behoort op zich tot de persoonlijke levenssfeer. Echter, indien iemand verblijfsrecht wenst te onlenen aan een kind, moet dat mede in het belang zijn van het kind. Dit zou o.a. kunnen aangetoond worden door te bewijzen dat er reeds sprake was van een gezinsband voorafgaandelijk aan de keuze van mijnheer om zijn gezin opnieuw te komen vervoegen, alsook door actuele bewijzen voor te leggen waaruit kan blijken dat mijnheer mee instaat voor het levensonderhoud van het kind/de kinderen, deel uitmaakt van hun dagelijks leven, de dagelijkse emotionele en praktische zorg over minstens de referent mee opneemt, er mee voor instaat dat hij de nodige medische zorgen krijgt, mee betrokken is op school en/of in de vrije tijdsbesteding van de jongere (sportclub, jeugdbeweging, andere). De voorwaarden tot verblijf zijn aldus niet voldaan.

In een dergelijk geval is ook nog §3 van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing:

“§ 3. Wanneer de Minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aantoonbaar dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg.

Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht.”

Wat betreft die afhankelijkheid, op basis van wat werd voorgelegd kan eigenlijk geen afhankelijkheid worden vastgesteld, wel integendeel. De referent is intussen 17 jaar oud en heeft het sinds jaren zonder de aanwezigheid van zijn vader moeten stellen. Uit de bewijsstukken blijkt dat het kind wel degelijk mijnheer kent, er moet enige vertrouwdsheid zijn.

Echter uit het geheel van de bewijsstukken kan niet worden besloten dat het welzijn van de jongere afhankelijk is van de aan- of afwezigheid van betrokkene. Noch kan er worden vermoed dat het evenwicht van het kind in het gedrang zou komen indien betrokkene het verblijfsrecht niet zou kunnen genieten. [N.] heeft, voor zover wij weten, nooit de kans gehad zijn vader dichtbij te weten, het is dan ook niet aannemelijk dat de bijna volwassen jongere ineens een afhankelijkheid zou hebben van de vader. Een afhankelijkheid die de jongere er toe zou verplichten België te verlaten, indien zijn vader het verblijfsrecht niet zou kunnen genieten. Dat is helemaal niet aan de orde. De jongen is in België wel degelijk vergezeld door zijn moeder en broers/zussen en deelt al jarenlang een gezinsleven met hen. Niets sluit uit dat hij verder, omringd door de familie die reeds jarenlang met hem samenleeft in België, aan zijn toekomst bouwt en desgewenst op afstand contact houdt met zijn vader, mogelijks aangevuld met occasionele bezoeken aan zijn vader in het buitenland. Aan de hand van de voorgelegde documenten heeft betrokkene niet aangetoond dat hij betrokken is bij de opvoeding van zijn kind en dientengevolge de jongere op enigerlei manier afhankelijk is van zijn vader.

Gezien niet werd aangetoond dat voldaan is aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980, kan het verblijfsrecht niet worden toegestaan. Geen van de andere voorgelegde documenten doet afbreuk aan deze vaststellingen.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van:

- de artikelen 40bis en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grond-gebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet);
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurs-handelingen;
- het algemene beginsel van goed bestuur, het voorzichtigheidsbeginsel, het beginsel van deugdelijk bestuur dat vereist dat elke beslissing steunt op legitieme en rechtens toelaatbare motieven, en het beginsel van de materiële motivering ("*la violation du principe général de bonne administration, du principe de prudence, du principe d'une saine gestion administrative qui veut que toute décision repose sur des motifs légitimes et légalement admissibles et du principe de motivation matérielle*");
- artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;
- artikel 22 van de Grondwet.

Tevens werpt hij op dat de bestreden beslissing blijkt geeft van een onvoldoende feitelijke grondslag en ontoereikende motivering ("*l'insuffisance dans les causes et les motifs*") alsook van een kennelijke beoordelingsfout.

Hij betoogt als volgt :

"Première branche

EN CE QUE la partie adverse considère tout d'abord qu'il ne peut être établi que le requérant accompagne ou rejoint son fils au motif qu'ils ne résident pas actuellement à la même adresse ;

ALORS QUE l'article 40ter§2, base légale sur laquelle le requérant a fondé sa demande de séjour, dispose :

« 3° les ascendants directs au premier degré qui exercent l'autorité parentale, y compris le droit de garde, sur un Belge mineur, pour autant qu'ils accompagnent ou rejoignent le Belge mineur sur le territoire et s'en occupent effectivement et à condition qu'ils prouvent leur identité au moyen d'un document d'identité valable. » ;

Qu'il ne ressort nullement de cet article que l'ascendant doit résider à la même adresse que l'enfant Belge mineur ;

Qu'il ressort, par contre, de cette disposition que l'ascendant doit exercer l'autorité parentale, y compris le droit de garde, et s'occuper effectivement de l'enfant ;

Que le requérant a démontré satisfaire à ces conditions dans sa demande de séjour au moyen de plusieurs documents ;

Qu'en outre, la notion de prise en charge effective doit être comprise, selon la Cour de justice de l'Union européenne, comme la prise en charge des soins quotidiens et de l'éducation, de l'aspect des soins et de l'aide matérielle à l'enfant ;

Que Votre Conseil a jugé dans un arrêt n° 322 678 du 28 février 2025 que :

« S'agissant de l'argument selon lequel la partie requérante ne conteste pas la motivation retenue en l'espèce par la partie défenderesse au sujet de la condition de s'occuper effectivement de l'enfant et qu'elle ne pourrait, en tout état de cause, pas démontrer qu'elle s'occupe effectivement de l'enfant à distance, le Conseil observe que la partie requérante a bien contesté ce motif dans ses écrits de procédure et estime

pour le reste l'argument de la partie défenderesse prématuré. Il en va d'autant plus ainsi que le texte de l'article 40ter, §2, de la loi du 15 décembre 1980, par les termes « accompagnent ou rejoignent », indique que cette condition a bien été retenue pour les demandes de visa également, lesquelles sont, par définition, introduites par un demandeur qui ne se trouve pas sur le territoire belge. Le Législateur a en effet expressément prévu que le regroupant puisse être rejoint par le demandeur, en sorte qu'une séparation géographique ne signifie pas nécessairement que le parent demandeur ne puisse s'occuper effectivement de son enfant mineur.

Le texte légal ne peut dès lors raisonnablement amener le Conseil à considérer qu'une telle condition ne pourrait en tout état de cause pas être remplie pour les demandeurs de visa. » ;

Qu'il ressort de cet arrêt que l'article 40ter ne requiert nullement que l'ascendant réside à la même adresse que l'enfant Belge pour qu'il soit considéré comme s'occupant de l'enfant de manière effective ;

Qu'en l'espèce, le fait que le requérant ne réside pas avec son fils ne l'empêche pas de voir [N.] régulièrement et d'entretenir avec lui un lien familial sincère et actuel, ainsi que cela a été étayé par les témoignages de [N.] et [V.] ;

Qu'il n'est pas requis ni inhabituel que des parents séparés vivent dans des communes différentes ;

Que la cellule familiale est donc réelle et actuelle entre le requérant et son fils ;

Que la motivation de la partie adverse procède donc, sur ce point, d'une erreur manifeste d'appréciation ;

EN TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé.

Deuxième branche

EN CE QUE la partie adverse estime qu'il peut être conclu que Monsieur [E.] détient l'autorité parentale mais qu'en ce qui concerne le droit de garde « les éléments sont beaucoup moins probants » ;

Que la partie adverse poursuit en considérant que le document de l'organisme FONS permet éventuellement de présumer que Monsieur [E.B.] exerce un droit de garde mais qu'aucune preuve concrète ne permet de démontrer qu'il assure effectivement la prise en charge de l'enfant ;

ALORS QUE dans son courrier du 20 janvier 2025 à l'administration communale de Grammont, le requérant a indiqué que l'article 374 du code civil dispose que : « [I]orsque le père et la mère ne vivent pas ensemble, l'exercice de l'autorité parentale reste conjoint et la présomption de l'article 373, paragraphe 2, s'applique.

En l'absence d'accord sur l'organisation du domicile de l'enfant, sur les décisions importantes concernant la santé, l'éducation, l'éducation et les loisirs de l'enfant, ainsi que sur l'orientation religieuse ou philosophique, ou si cet accord apparaît contraire à l'intérêt supérieur de l'enfant, les père et mère sont conjoints de l'autorité parentale. » ;

Que le requérant a expliqué que, étant donné que Madame [P.] n'a saisi aucun tribunal de la garde exclusive et qu'aucune décision de justice ne l'a privé de l'autorité parentale à l'égard de [N.] ni accordé la garde exclusive à Madame [P.], il convient de tenir compte de la situation de fait du requérant vis-à-vis de son fils ;

Qu'en l'espèce, Monsieur [E.B.] exerce l'autorité parentale et la garde de fait à l'égard de son fils [N.] ;

Qu'en effet, bien que [N.] vive avec sa mère, il se rend tous les jours chez son père après l'école, qui l'aide notamment à faire ses devoirs ;

Que par ailleurs, le document produit par l'organisme FONS permet précisément de confirmer ce constat puisqu'il établit que le requérant est co – bénéficiaire d'un pack de prestation sociale ;

Que ce document indique à propos des bénéficiaires de l'allocation sociale « Pack croissance » que :

« Le bénéficiaire est la personne à laquelle le pack croissance est attribué. Il peut s'agir de deux personnes maximums. Généralement, les deux parents sont bénéficiaires du pack croissance sauf si :

- l'un des parents est décédé ou absent ;*
- l'un des parents seul détient l'autorité parentale ou l'autre parent a été déchu de l'autorité parentale ;*
- l'un des parents est inconnu ;*
- l'un des parents a été désigné comme bénéficiaire par le tribunal de la famille ».*

Qu'en l'espèce, le fait que Monsieur [E.B.] soit co - bénéficiaire de cette allocation prouve donc qu'il détient l'autorité parentale, conjointement avec Madame [P.] ;

Qu'en outre, n'étant pas autorisé au séjour, le requérant ne peut actuellement pas travailler en Belgique, de sorte qu'il n'a pas pu fournir d'autre preuve relative à la prise en charge financière de son fils ;

Que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les raisons de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n° 313.661 du 27 septembre 2024 ; arrêt n° 310. 607 du 31 juillet 2024) ;

Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008; RG : A.179.818/29.933) ;

Que par ailleurs, Votre Conseil, se référant à la jurisprudence du Conseil d'Etat, a encore rappelé dans son arrêt n° 310. 607 du 31 juillet 2024 que : « s'agissant des obligations relatives à la motivation de leurs décisions qui pèsent sur les autorités administratives en vertu de diverses dispositions légales, qu'il est de jurisprudence administrative constante (voir, notamment : C.E., arrêts n° 97.866 du 13 juillet 2001 et 101.283 du 29 novembre 2001) que, si elles ne comportent nullement le devoir de réfuter de manière détaillée chacun des arguments avancés par la partie requérante, elles comportent, néanmoins, l'obligation d'informer celle-ci des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponde, fut ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé » ;

Que la motivation de la partie adverse est, sur ce point, inexacte et inadéquate ;

Que la partie adverse commet également une erreur manifeste d'appréciation ;

EN TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé.

Troisième branche

EN CE QUE la partie adverse estime que les témoignages produits par les enfants du requérant ont un caractère sollicité et remet en cause le fait que ces derniers aient effectivement rédigé ces témoignages ;

Que la partie adverse considère notamment que la formulation des témoignages suggère que ce ne sont pas les enfants du requérant qui ont rédigé ces témoignages et qu'en ce qui concerne [N.], il est peu crédible qu'il ait rédigé une déclaration aussi formelle en français d'autant plus qu'il a vécu depuis 2014 à Ninove et à Geraardsbergen ;

ALORS QUE la partie adverse admet elle-même que le fils du requérant parle bien le français et que c'est la langue qu'il parle avec son père ;

Qu'en effet, les enfants de Monsieur [E.B.] ont été élevés en français par des parents francophones ;

Que [N.] a donc toujours parlé le français avec ses parents et avec ses frères et sœurs ;

Que le fait qu'il réside en Région flamande et y soit scolarisé depuis quelques années n'énervé en rien ce constat ;

Que [N.] est par ailleurs âgé de 17 ans et est donc capable de rédiger un témoignage en employant un langage formel, le sachant de surcroît destiné à une procédure administrative ;

Que le fils du requérant, étant un jeune adulte, a pris la mesure de l'importance de ce témoignage dans le cadre de la procédure de séjour de son père et a donc tout mis en œuvre afin de produire un témoignage sérieux et bien rédigé ;

Qu'ainsi, il est tout à fait possible qu'il se soit aidé d'outils modernes ou de l'aide de proches afin de rédiger son témoignage, ce qui explique son caractère formel ;

Qu'il s'agit de la part de la partie adverse que d'une simple spéculation qui ne repose sur aucun élément concret et objectif.

Que la partie adverse commet donc, sur ce point, une erreur manifeste d'appréciation ;

EN TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé.

Quatrième branche

EN CE QUE la partie adverse estime que « il ne peut être affirmé que des éléments démontrent une relation suffisamment stable et continue entre le père et l'enfant mineur pour qu'un véritable lien familial se soit créé. Il n'existe pas de liens personnels étroits effectivement vécus permettant de conclure à une vie de famille » ;

Que la partie adverse considère ensuite que : « Toutefois, lorsqu'une personne souhaite fonder un droit de séjour sur le lien avec un enfant, cela doit être également dans l'intérêt de l'enfant. Cet intérêt pourrait être démontré par exemple, en prouvant qu'un lien familial existait déjà avant que Monsieur décide de rejoindre sa famille, ou encore en apportant des preuves actuelles de sa contribution à l'entretien de l'enfant, à sa vie quotidienne, à sa prise en charge émotionnelle et matérielle, à ses soins médicaux, à son suivi scolaire et à ses activités de loisirs. » ;

Que la partie adverse conclut que, puisque ces conditions ne sont pas remplies, l'article 40, §3 de la loi précitée trouve à s'appliquer et que, sur ce point, aucun lien de dépendance n'a été constaté entre le requérant et son fils ;

Que la partie adverse estime que : « (...) les documents ne permettent pas de conclure que le bien – être du jeune homme dépend de la présence ou de l'absence de son père. Rien ne laisse supposer que l'équilibre de l'enfant serait compromis si son père ne pouvait obtenir un droit de séjour. » ;

ALORS QUE, le fils du requérant est âgé de 17 ans et que les liens de dépendance qu'il entretient avec son père, hormis le lien de dépendance financier (concernant lequel le requérant a fourni une preuve), sont majoritairement de nature affective ;

Qu'en effet, un adolescent de 17 ans ne se trouve pas dans la même situation qu'un jeune enfant qui a besoin qu'on s'occupe de lui constamment, qu'on le conduise à l'école, l'assiste dans l'accomplissement des tâches de la vie quotidienne, etc...

Que les liens de dépendance entre le requérant et son fils adolescent se matérialisent davantage par l'affection que Monsieur [E.B.] lui procure, sa présence, sa disponibilité, son aide, leurs contacts journaliers, leurs conversations, que par des liens de dépendance purement matériels ;

Que cela n'en rend pas la relation entre [N.] et son père moins importante et la présence du requérant essentielle pour son fils ;

Que tous ces éléments constituent des liens personnels étroits vécus entre le requérant et son fils qui permettent de conclure à l'existence d'une vie familiale ;

Que l'article 8 de la CEDH dispose :

« 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui. » ;

Que selon la Cour européenne des droits de l'homme, « la question de l'existence ou de l'absence d'une « vie familiale » est d'abord une question de fait dépendant de la réalité pratique de liens personnels étroits. » ;

Qu'il est évident que la relation que le requérant entretient avec son fils mineur est constitutive de vie familiale et qu'elle doit être protégée par l'article 8 de la CEDH, pour les raisons susmentionnées ;

Que le respect de la vie familiale est également protégé par l'article 22 de la Constitution ;

Que le Conseil du contentieux des étrangers, se référant à la jurisprudence de la Cour EDH, a eu l'occasion de rappeler que : « le lien entre un parent et un enfant mineur est présumé et ne sera considéré comme rompu que dans des circonstances exceptionnelles (Cour EDH 19 février 1996, Gül/Suisse, § 32 ; Cour EDH 21 décembre 2001, Sen/Pays-Bas, § 28) » ;

Que selon la Cour EDH, pour un parent et son enfant, être ensemble représente un élément fondamental de la vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH et des mesures internes qui les en empêchent constituent une ingérence dans le droit protégé par l'article 8 de la Convention (voir notamment C.E.D.H., arrêt Monory c. Roumanie et Hongrie, 2005, § 70 ; arrêt Zorica Jovanović c. Serbie, 2013, § 68 ; arrêt Kutzner c. Allemagne, 2002, § 58 ; arrêt Elsholz c. Allemagne [GC], 2000, § 43 et arrêt K. et T. c. Finlande [GC], 2001, § 151) ;

Qu'en outre, la Cour a admis que l'éloignement d'étrangers en situation irrégulière sur le territoire d'un État membre peut porter atteinte au droit des intéressés au respect de leur vie privée et familiale et, dans certaines circonstances, être incompatible avec les droits découlant pour eux de l'article 8 de la Convention (voir notamment C.E.D.H., arrêt Üner c. Pays-Bas [GC], 2006 ; arrêt Maslov c. Autriche [GC], 2008 ; arrêt Jeunesse c. Pays-Bas [GC], 2014 et arrêt Savran c. Danemark [GC], 2021) ;

Que la Cour Européenne des Droits de l'Homme a jugé dans son arrêt Conka c. Belgique du 5 février 2002 que « Les exigences de l'article 13, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie, et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique. C'est là une des conséquences de la prééminence du droit, l'un des principes fondamentaux d'une société démocratique, inhérent à l'ensemble des articles de la Convention (voir, mutatis mutandis, latridis c. Grèce [GC], no 31107/96, § 58, CEDH 1999-II). » ;

Que le Conseil du contentieux des étrangers applique ce principe de manière constante et juge que « Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka 1Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (CE 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. » (voir par exemple C.C.E., arrêt n° 98 175 du 28 février 2013) ;

Qu'en l'espèce, force est de constater que la partie adverse n'a pas procédé à un examen aussi rigoureux que possible des circonstances d'espèce avant de prendre sa décision ;

Que, dans l'hypothèse où il n'y a pas ingérence, la Cour européenne des droits de l'homme considère qu'il convient d'examiner la situation sous l'angle de l'obligation positive de l'Etat et déterminer si celui-ci est tenu d'autoriser le séjour pour permettre de maintenir et de développer la vie privée et/ou familiale (Cour EDH 28 novembre 1996, Ahmut/Pays-Bas, §63 ; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38) ;

Qu'au vu des éléments touchant à la vie familiale du requérant exposés ci-dessus, il paraît clair qu'il incombe à l'Etat, en vertu de son obligation positive, d'autoriser Monsieur [E.B.] au séjour pour qu'il puisse continuer de vivre auprès de son fils et sur le territoire belge ;

Qu'en ce qui concerne l'intérêt supérieur de l'enfant mineur, il est manifeste qu'il est toujours dans l'intérêt d'un enfant d'avoir son parent à ses côtés ;

Que la pratique des tribunaux belges est effectivement de considérer que la présence d'un parent même non adéquat, - quod non-, est toujours dans l'intérêt de son enfant ;

Qu'en outre, la présence d'une figure paternelle autoritaire est d'autant plus importante face à un adolescent de 17 ans.

Que la motivation de la partie adverse procède donc d'une erreur manifeste d'appréciation sur ce point ;

Que la partie adverse viole les articles 8 de la CEDH et 22 de la Constitution cités à l'appui du moyen ;

EN TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé et entre temps suspendu."

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen uitleg over de wijze waarop artikel 40bis van de Vreemdelingenwet werd geschonden door de bestreden beslissing.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. De bestreden beslissing is duidelijk gemotiveerd in feite en in rechte. Verzoeker duidt niet waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt bijgevolg niet, te meer daar verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven en de schending van de materiële motiveringsplicht opwerpt.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad onderzoekt hierbij of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.5. De in punt 1.2. bedoelde aanvraag werd ingediend op 25 november 2024 en de bestreden beslissing werd getroffen op 22 mei 2025. Het houdt in dat artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° juncto artikel 40ter, §3 van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn, zoals gewijzigd door de wet van 10 maart 2024, die in werking is getreden op 1 september 2024:

“§2 De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die geen gebruik maakte van zijn recht van vrij verkeer en verblijf overeenkomstig artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, dan wel niet voldoen aan de voorwaarden zoals voorzien in § 1:

[...]

3° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn in de eerste graad, die het ouderlijk gezag inclusief het recht van bewaring over een minderjarige Belg uitoefenen, voor zover zij de minderjarige Belg op het grondgebied begeleiden of zich bij hem voegen en de daadwerkelijke zorg over hem dragen en op voorwaarde dat zij hun identiteit aantonen door middel van een geldig identiteitsdocument.

[...]

§ 3. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt om een beslissing tot weigering van verblijf te nemen in hoofde van een familielid bedoeld in § 2, eerste lid, 3°, die niet aan toont dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor de minderjarige Belg die hij begeleidt, houdt deze rekening met de aard en de hechtheid van de familiebanden en de afhankelijkheidsverhouding die er bestaat tussen het familielid en de minderjarige Belg alsook met de gevolgen die een eventuele beslissing tot weigering van verblijf met zich zouden meebrengen voor het recht van vrij verkeer en verblijf in hoofde van de minderjarige Belg.

Bij de beoordeling of er sprake is van een afhankelijkheidsverhouding zoals bedoeld in het eerste lid, worden alle voorgelegde stukken en relevante omstandigheden mee in rekening gebracht.”

2.6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sinds 2019 is gescheiden van de moeder van de minderjarige referentiepersoon en sedertdien niet meer met hen samenwoont. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het vervullen van de voorwaarden inzake het ouderlijk gezag inclusief het recht op bewaring, zoals opgenomen in artikel 40ter, §2, eerste lid, 3, van de Vreemdelingenwet, niet worden betwist door verweerder. Immers kan hierin duidelijk worden gelezen:

“Op basis van wat voorligt kan er toe besloten worden dat mijnheer de ouderlijke macht heeft [...]. Gezien de brief van de kinderbijslag zou kunnen aangenomen worden dat mijnheer het recht van bewaring heeft. Fons’ blijkt dit te veronderstellen, gezien ze hem berichtten over die kinderbijslag en hem zien als mede begunstigde [...].”

Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig opwerpen dat hij wel degelijk het ouderlijk gezag, inclusief het recht op bewaring, samen met de moeder van de minderjarige referentiepersoon uitoefent en in dit verband herinnert aan artikel 374 van het BW.

2.7. Verweerder betwist wel dat verzoeker voldoet aan de voorwaarde inzake de daadwerkelijk zorg. Immers kan in de bestreden beslissing worden gelezen:

“Echter wat betreft de daadwerkelijke zorg kan er eigenlijk niet worden vastgesteld dat mijnheer daarin enige rol speelt.”

2.8. In dit verband vereist verweerder vooreerst nergens dat verzoeker op hetzelfde adres moet wonen als de minderjarige referentiepersoon. Door in de bestreden beslissing aan te stippen, *“Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon heden niet op hetzelfde adres woonachtig zijn. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn minderjarig Belgisch kind komt begeleiden of vervoegen en de daadwerkelijke zorg over het kind draagt”*, wil verweerder louter duiden dat als er sprake is van samenwoning, er ook sprake is van daadwerkelijke zorg en dus van ‘begeleiden’ en ‘vervoegen’. Aangezien verzoeker echter niet samenwoont met zijn zoon is er dus in die zin geen sprake van daadwerkelijke zorg en evenmin van ‘begeleiden’ en ‘vervoegen’. Uit het vervolg van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder vervolgens de stukken beoordeelt die verzoeker heeft overgemaakt ten bewijze van het feit dat hij de daadwerkelijke zorg draagt voor zijn minderjarige zoon, ook al woont hij niet met hem samen. De Raad leest verder nergens in de bestreden beslissing dat verzoeker nog afzonderlijk wordt verweten zijn zoon niet te komen begeleiden of vervoegen. Verzoeker kan gelet op dit alles niet dienstig opwerpen dat het strijdig is met artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet door samenwoning op hetzelfde adres te vereisen opdat is voldaan aan de voorwaarden van daadwerkelijke zorg en ‘begeleiden’ en ‘vervoegen’.

2.9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het indienen van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag werd bijgestaan door een raadsman. Deze stelde het volgende:

“[...] Concreet oefent mijn cliënt het ouderlijk gezag en de feitelijke voogdij uit over zijn zoon [N.].

[N.] woont bij zijn moeder, maar gaat elke dag na school naar het huis van zijn vader, die hem helpt met zijn huiswerk.

Bijgevoegd vindt u foto's van de heer [E.B.] met zijn zoon N. en kleinzoon, samen met Kerstmis.

Bijgevoegd vindt u ook [N.]'s getuigenis waarin hij uitlegt: “Papa zorgt altijd voor mij en ons gezin, ik ben altijd bij mijn vader na school, papa helpt me altijd als ik mijn huiswerk maak en geeft me altijd wat ik nodig heb. [...] Onze vader is zo geweldig en een echte vader voor mij en de hele familie”.

De heer [E.B.] woont samen met zijn dochter, Mevrouw [V.T.E.], die ook getuigde dat [N.] elke dag tijd doorbrengt met zijn vader bij haar thuis.”

2.10. Voor wat betreft de geschreven verklaring van de minderjarige referentiepersoon, opgesteld op 26 december 2024 en door hem ondertekend, luidt deze als volgt:

“Je soussigné [E.N.G.], je vous écris pour vous dire que mon père [E.B.C.] est notre papa bien aimé.

Papa s'occupe toujours de moi et de toute la famille.

Je suis toujours avec mon père ; après mon école, papa m'aide toujours quand je fais mes devoirs et me donne toujours ce dont j'ai besoin.

Papa est toujours avec moi et mes [onleesbaar], frères et sœurs, et surtout avec mes petits frères et petites sœurs.

Notre papa est trop génial et un vrai père pour moi et toute la famille.”

(officieuze vertaling: “Ik, ondergetekende [E.N.G.], schrijf u om te zeggen dat mijn vader [E.B.C.] onze geliefde papa is.

Papa zorgt altijd voor mij en voor de hele familie.

Ik ben altijd bij mijn vader; na school helpt papa mij altijd wanneer ik mijn huiswerk maak en geeft hij me altijd wat ik nodig heb.

Papa is altijd bij mij en mijn [onleesbaar], broers en zussen, en vooral bij mijn kleine broertjes en zusjes.

Onze papa is super en een echte vader voor mij en de hele familie.”

Voor wat betreft de geschreven verklaring van een dochter van verzoeker, opgesteld op 15 december 2024 en door haar ondertekend, luidt deze als volgt:

“Je soussignée, madame [E.T.V.], la fille de monsieur [E.B.C.], mes frères et sœurs ainsi que moi-même entretenons une bonne relation avec notre père. [E.N.] passe également chaque jour chez moi pour passer du temps avec notre père.”

(officiële vertaling : *“Ik, ondergetekende mevrouw [E.T.V.] dochter van de heer [B.C.] onderhoud samen met mijn broers en zussen een goede relatie met onze vader. [E.N.] komt ook elke dag bij mij langs om tijd door te brengen met onze vader.”*

Voor wat betreft de foto's, gaat het duidelijk om 8 foto's die werden genomen op hetzelfde moment. Op 4 foto's zit een persoon in jas met pet op een stoel, waarbij de Raad aanneemt dat deze verzoeker betreft. Naast hem zit een jongen in een jas met zijn kap nog op, van wie de Raad aanneemt dat het de minderjarige referentiepersoon betreft. Op verzoekers schoot zit een jonge baby. De vier overige foto's betreffen verzoeker in jas met pet op een stoel, waarbij hij op 2 foto's figureert met op zijn schoot dezelfde jonge baby, op de 2 andere foto's zit hij op een stoel met op zijn schoot dezelfde jonge baby, vergezeld van 2 zeer jonge kinderen.

2.11. Aangezien niet meer voorligt dan 2 korte stereotiepe verklaringen waarvan 1 werd opgesteld door de minderjarige referentiepersoon, die niet worden ondersteund door ook maar enig objectief bewijs inzake de wijze waarop invulling werd gegeven aan het vaderschap, alsook 4 foto's genomen op hetzelfde moment, waarbij verzoeker op een stoel zit naast de minderjarige referentiepersoon, kan de Raad het niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig noch strijdig met artikel 40 ter, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet achten dat verweerder van oordeel is dat de voorwaarden tot verblijf niet zijn vervuld. Zoals verweerder terecht stelt in de bestreden beslissing, had verzoeker de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige referentiepersoon kunnen aantonen *“door te bewijzen dat er reeds sprake was van een gezinsband voorafgaandelijk aan de keuze van mijnheer om zijn gezin opnieuw te komen vervoegen, alsook door actuele bewijzen voor te leggen waaruit kan blijken dat mijnheer mee instaat voor het levensonderhoud van het kind/de kinderen, deel uitmaakt van hun dagelijks leven, de dagelijkse emotionele en praktische zorg over minstens de referent mee opneemt, er mee voor instaat dat hij de nodige medische zorgen krijgt, mee betrokken is op school en/of in de vrije tijdsbesteding van de jongere (sportclub, jeugdbeweging, andere)”*, quod non in casu.

2.12. Verzoeker betoogt doorheen het verzoekschrift dat hij zijn zoon regelmatig ziet en met hem een oprechte en hechte familieband heeft, dat zijn zoon na school elke dag bij hem langsgaat en dat hij hem helpt bij zijn huiswerk, dat er sprake is van affectieve banden tussen hen beiden door verzoekers aanwezigheid, beschikbaarheid, zijn ondersteuning, hun dagdagelijkse contacten en hun conversaties, maar dit alles is niet meer dan een bloot betoog. Verzoekers neergelegde foto's en stereotiepe verklaringen kunnen dit alles niet aantonen. Ze kunnen niet aantonen dat verzoeker de daadwerkelijke zorg droeg voor zijn minderjarige zoon.

2.13. Hetzelfde kan worden gezegd van het feit dat hij het ouderlijk gezag heeft alsook het recht van bewaring, dat werd afgeleid uit *“de brief van de kinderbijslag”(“Fons”)*. Deze laatste brief zegt niet meer dan dat verzoeker samen met de moeder van zijn minderjarige zoon de begunstigde is van het *“Groeipakket”*. Dat verzoeker het ouderlijk gezag heeft en co-begunstigde is van het *“Groeipakket”* wijst op een juridische band maar niet op een band van dagdagelijkse zorg

2.14. Verzoeker voert aan dat, aangezien hij niet is gemachtigd tot een verblijf, hij niet kan werken in België. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd in zijn betoog. Immers, op grond van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag was het verzoeker toegestaan om te werken in België. Dit volgt uit artikel 16 van het koninklijk besluit van 2 september 2018 houdende de uitvoering van de wet van 9 mei 2018 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse onderdanen die zich in een specifieke verblijfssituatie bevinden. Alleszins blijkt uit de hierboven geciteerde passage van de bestreden beslissing niet dat verweerder de voorwaarde van dagdagelijkse zorg alleen vervuld acht als verzoeker mee instaat voor het levensonderhoud van de minderjarige referentiepersoon. Voor het overige kan de bestreden beslissing bezwaarlijk aan het wankelen worden gebracht door verzoekers theoretisch betoog inzake de formele motiveringsplicht alsook zijn platte poneringen dat de motivering onjuist en inadequaat is en getuigt van een manifeste appreciatiefout.

2.15. Verzoeker voert aan dat verweerder ten onrechte oordeelt: *“Wat betreft de verklaring op eer dient opgemerkt te worden dat het gesolliciteerd karakter van de verklaring niet kan worden uitgesloten. Of de jonge man zelf daadwerkelijk op papier gezet heeft wat hij heeft ondertekend is nog maar de vraag. De manier waarop doet vermoeden van niet. Dat de jonge man goed Frans spreekt, willen we best aannemen, ook dat dat de voertaal is tegenover zijn vader. Echter dat hij spontaan een verklaring in het Frans zou afleggen in dergelijke bewoordingen, terwijl hij sinds 2014 in achtereenvolgens in Ninove en Geraardsbergen heeft gewoond is niet geloofwaardig.”*

Deze passage kan worden beschouwd als een overtollige motivering. De bestreden beslissing wordt voor wat betreft het gebrek aan bewijs van daadwerkelijke zorg voldoende geschraagd door de overige motieven waaronder de in punt 2.11. geciteerde passage.

Kritiek op overtollige motieven kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en dus gaat de Raad er niet op in.

2.16. Voor wat betreft de door verweerder gedane beoordeling in het licht van artikel 40ter, §3 van de Vreemdelingenwet, kan verzoeker gelet op wat hij heeft neergelegd ter ondersteuning van de in punt 1.2. bedoelde aanvraag bezwaarlijk voorhouden dat er naast een financiële afhankelijkheidsband voornamelijk sprake is van affectieve banden. Vooreerst is het niet omdat verzoeker ook een begunstigde is van het Groeipakket, dat er sprake is van een financiële band tussen hem en zijn zoon. Verzoeker lijkt dit ook zelf te beseffen waar hij vervolgens poneert dat de afhankelijkheidsband tussen hem en zijn zoon zich veeleer uit in de genegenheid die hij hem betoont, door zijn aanwezigheid, beschikbaarheid en hulp, alsook door hun dagelijkse contacten en gesprekken, dan in louter materiële afhankelijkheidsbanden. Verzoeker betoogt dat dit de relatie tussen hem en zijn zoon niet minder belangrijk maakt en dat zijn aanwezigheid essentieel is voor zijn zoon, maar dit is niet meer dan een bloot betoog. Tevergeefs poogt hij voor te houden dat een 17-jarige jongen niet dezelfde afhankelijkheidsgraad heeft van een ouder als een jong kind dat nood heeft aan constante begeleiding, zoals vervoer van en naar school, bijstand bij het vervullen van dagdagelijkse bezigheden, ... Verweerder verwijt verzoeker namelijk nergens dat er geen bewijs voorligt van constante nabijheid, wel stelt hij dat de minderjarige referentiepersoon ondertussen 17 jaar oud is en dat hij *“het sinds jaren zonder de aanwezigheid van zijn vader moeten stellen. [...] Echter uit het geheel van de bewijsstukken kan niet worden besloten dat het welzijn van de jongere afhankelijk is van de aan- of afwezigheid van betrokkene. [...] Aan de hand van de voorgelegde documenten heeft betrokkene niet aangetoond dat hij betrokken is bij de opvoeding van zijn kind en dientengevolge de jongere op enigerlei manier afhankelijk is van zijn vader.”*

2.17. Verzoeker betwist nergens dat hij afwezig was uit het leven van de minderjarige referentiepersoon voordat hij 17 jaar oud was. Uit de neergelegde foto's en de verklaringen op eer kan bezwaarlijk blijken dat de minderjarige referentiepersoon afhankelijk is van verzoeker, te meer verweerder stelt dat deze *“wel degelijk vergezeld [is] door zijn moeder en broers/zussen en deelt al jarenlang een gezinsleven met hen. Niets sluit uit dat hij verder, omringd door de familie die reeds jarenlang met hem samenleeft in België, aan zijn toekomst bouwt en desgewenst op afstand contact houdt met zijn vader, mogelijks aangevuld met occasionele bezoeken aan zijn vader in het buitenland”*. Verzoeker gaat totaal niet in op deze overwegingen, waardoor ze overeind blijven.

2.18. Gelet op dit alles kan verzoeker bezwaarlijk gewag maken van een schending van artikel 8 van het EVRM of artikel 22 van de Grondwet door erop te wijzen dat er elementen voorliggen die wijzen op persoonlijke en nauwe banden tussen hem en zijn zoon. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en de erin neergelegde voorwaarden kunnen worden beschouwd als bepalingen die het respect voor artikel 8 van het EVRM in werking stellen (zie mutatis mutandis RvS 12 december 2019, nr. 246.382: *“Par ailleurs, si l'article 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 précitée, il ne fait pas obstacle à l'application de règles, telles celles prévues par l'article 10 de la même loi, qui assurent, moyennant le respect de certaines conditions, la mise en oeuvre du droit au respect de la vie privée et familiale de l'étranger en Belgique.”*).

Indien verzoeker niet voldoet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en evenmin blijkt dat er sprake is van hechte familiebanden en een afhankelijkheids-verhouding zoals voorzien in artikel 40ter, §3 van de Vreemdelingenwet, kan er geen sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Minstens legt verzoeker niet uit welke elementen zijn band met zijn minderjarige zoon kenmerken zodat er los van de niet vervulde voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 3° juncto §3 van de Vreemdelingenwet toch sprake is van een positieve verplichting voor verweerder in het licht van artikel 8 van het EVRM om alsnog een verblijf toe staan aan verzoeker, laat staan dat verzoeker dit aantoot. Verzoeker maakt gewag van het hoger belang van het kind maar artikel 40ter, §3 van de Vreemdelingenwet kan worden geacht de vertaling hiervan te zijn. Ten slotte maakt verzoeker gewag van de noodzaak van een autoritaire vaderfiguur maar hij heeft niet aangetoond een vaderfiguur in welke zin dan ook te zijn.

2.19. Verzoeker geeft niet aan welke aspecten van het privéleven, andere dan deze die zijn voorgehouden band met zijn minderjarige zoon betreffen, werden geschonden door de bestreden beslissing. Een schending van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM blijkt bijgevolg niet.

2.20. Verzoekers theoretische beschouwingen in het verzoekschrift over artikel 8 van het EVRM kunnen niet leiden tot een ander oordeel.

2.21. Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een terugkeer- of verwijderingsbesluit zodat zij op zich geen einde stelt aan welk gezins- of privéleven in België dan ook.

Gelet op al het voormelde is het enig middel, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend vijftwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA